

Дружина-та Святославова съ пѣсень като звѣнецъ, излѣзе отъ горѣ-тѣ, спуся ся въ кдинъ долъ зараснѣлъ съ трѣнища. На срѣщны-атъ брѣгъ показахъ ся вече стѣны-тѣ на кулѣ-тѣ. По рѣкѣ-тѣ, като помежду двѣ стѣны наближихъ тѣ до кулѣ-тѣ.

Въ това врѣме оплашена-та стража обадн на главѣ-тѣ и на вратарь-атъ, и кога ся чу вторы гласъ, отворихъ врата-та. Святославъ со свои-тѣ юнаци припуснѣ по пѣтекѣ-тѣ, когато бѣше исѣчена въ каменак-атъ, и прѣди да ся свѣсти стража-та, той бѣше на двор-атъ. Заповѣда да връжѣтъ стражѣ-тѣ и да забранѣтъ сичкы-тѣ врати на кулѣ-тѣ.

Райна убита отъ скръбъ и жалость, отъ какъ бѣ затворена въ чернѣ тѣмницѣ, не бѣ замирила очи, сънь ѿ не хващаше, сичкы-тѣ си слѣзи бѣше исплакала. Около огадены-тѣ стѣны на тѣмницѣ-тѣ и' бѣхъ широкы одѣры постланы со скѣпы келимы и съ возглавници. Одаи-та и' бѣше голѣма, тѣмна и пуста. Кандило свѣтише Райнѣ, а тя като мрѣтва сѣдѣше, главѣ-тѣ си подпрѣла съ рѣцѣ, а въ кѣтатъ сѣше стара баба.

Дни-тѣ Райнины, като че ся бѣхъ сврѣ-